

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 24^ο

ΙΣΧΙΣ
ΝΗΚΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 267
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ὁ ΦΙΛΟΜΑΘΗΣ

Ζούσε, στους αρχαίους χρόνους στην Αθήνα ένας νέος, ὀνομαζόμενος Κλεάνθης, ὁ ὁποῖος ἦταν πολύ φτωχός. Οὔτε γονεῖς εἶχε, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε κάποιο κτῆμα.

Εκείνη τὴν ἐποχὴ ζοῦσε στὴν Αἴθνα καὶ ἓνας περιφημὸς διδάσκαλος, ὀνόματι Ζήνων. Ὁ Κλεάνθης ἄκουσε γι' αὐτὸν πολλὰ καὶ καλὰ λόγια καὶ ἐπιθυμοῦσε διακαῶς νὰ γίνῃ μαθητὴς του. Πῶς ὅμως, ἀφοῦ δὲν εἶχε καθόλου χρήματα καὶ ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸν ἐπιούσιον;

Ηκατάστασι αὐτὴ πολὺ τὸν ἐστενοχωροῦσε. Ἦθελε ὅπως δὴποτε νὰ σπουδάσῃ. Ἦταν ἓνα ὄνειρο πού εἶχε ἀπὸ πολὺ μικρός. Κι ἔτσι, μιά μερὰ, ἀποφάσισε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἐργάζεται τὴ νύκτα καὶ νὰ παρακολουθῇ μαθήματα τὴν ἡμέρα. Συμφώνησε, λοιπόν, μὲ ἓναν κηπουρὸ νὰ ἀντλή τὴ νύκτα νερό γιὰ τὸν κήπο του καὶ μὲ μιά γηραιὰ γυναῖκα νὰ τῆς ἀλέθῃ τὸ σιτάρι. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Τὴ νύκτα ἐργαζόταν, κέρδιζε λίγα χρήματα καὶ τὴν ἡμέρα σπουδαζε στὸν Ζήωνα.

Υγιὴς καὶ χαρούμενος, περνοῦσε τὶς ἡμέρες του μὲ σπουδὴς καὶ προκοπῇ. Ὅλοι γινώριζαν ὅτι ὁ Κλεάνθης ἦταν πολὺ φτωχός. Τὸν ἐβλεπαν ὅμως νὰ σπουδάζῃ κοντὰ στὸν Ζήωνα καὶ ἀποροῦσαν πού εὑρίσκε τὰ χρήματα. Μερικοὶ κακόβουλοι ὑποπτεύθηκαν ὅτι ἦταν πιθανόν νὰ εὑρίσκε χρήματα μὲ ὄχι τίμια μέσα καὶ τὸ κατήγγειλαν στὸ δικαστήριον.

Οταν ἤρθε ἡ μερὰ τῆς δίκης, ὁ Κλεάνθης παρουσιάσθηκε μπροστὰ τοὺς δικαστές.

- Πῶς κερδίζεις τὰ χρήματα καὶ σπουδάζεις; τὸν ρώτησαν.
- Ἀντλῶ νερό τὴ νύκτα σ' ἓνα κηπουρὸ, εἶπε ὁ Κλεάνθης, καὶ ἀλέθω σιτάρι γιὰ μιά γηραιὰ γυναῖκα. Ἔτσι κερδίζω χρήματα.

Οὶ δικαστές ἀμφέβαλαν γιὰ τὰ λεγόμενα του. Τοὺς φάνηκε παράξενο πῶς εἶναι δυνατόν κάποιος νὰ ἐργάζεται ὅλη τὴ νύκτα καὶ τὸ πρωὶ νὰ σπουδάζῃ. Πότε προλάβαινε νὰ κοιμηθῇ, νὰ ξεκουραστῇ;

Τότε ἐμφανίσθηκαν στὸ δικαστήριον ὁ κηπουρός καὶ ἡ γηραιὰ γυναῖκα, γιὰ τοὺς ὁποῖους ἐργαζόταν ὁ νεαρός καὶ διαβεβαίωσαν τοὺς δικαστές πῶς ὅσα τοὺς ἔλεγε ὁ Κλεάνθης ἦταν ἀλήθεια. Ἐκεῖνοι ἐθαύμασαν τὴν φιλομάθεια τοῦ Κλεάνθους καὶ τὸν ἐπαίνεσαν. Ἦθελαν μάλιστα νὰ τὸν ἀνταμειψοῦν, ἀλλὰ ὁ διδάσκαλός του Ζήνων, πού ἦταν παρὼν στὴν δίκη καὶ δὲν ἤξερε τὴν πραγματικότητα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ μαθητῆ του, συγκινήθηκε καὶ τὸν πῆρε στὸ σπῆτι του καὶ τὸν εἶχε σάν παιδί του.

Τώρα πιά ὁ Κλεάνθης εἶχε χρόνον νὰ σπουδάζῃ ὅσο ποθοῦσε ἡ ψυχὴ του.

Ἡ μόρφωσι, ὅπως ἀκριβῶς μιά εὐφορὴ γῆ, φέρνει ὅλα τὰ καλά. (Σωκράτης)
Ἡ παιδεία εἶναι σωφροσύνη γιὰ τοὺς νέους, πλοῦτος γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ στολίδι γιὰ τοὺς πλοῦσιους. (Διογένης)

✘ Ἡ πίστις εἶναι ἀνυπέροβλο δῶρο, πού μᾶς εἰσάγει μέσα στὴν αἰωνιότητα, μέσα στὴ ζωὴ, μέσα στὸν Παντοδύναμον Θεό! Τὰ πάντα γίνονται διὰ τῆς πίστεως.

✘ “Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες” (Ιω. Α', κ', 29). Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος δὲν ζητεῖ νὰ ἰδῇ θαύματα.

Ὁ ἄπιστος ζητεῖ νὰ ἰδῇ θαύματα. Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ ὅτι ἐπιστεύσαμε εἰς τὸν Χριστόν. Ἐνας πιστὸς, ὅταν κἀνῃ ἓνα θαῦμα, δὲν παραξενεύεται. Γινώριζει ὅτι μέσα του ζεῖ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ Αὐτὸς ἐνεργεῖ. Νὰ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ἐκεῖνος γινώριζει ἂν πρέπη καὶ πότε πρέπει νὰ γίνῃ ἢ νὰ μὴ γίνῃ τὸ θαῦμα.

† **Γέρων Δαμασκηνὸς Κατρακούλης**

✘ Ἡ χώρα μας εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας, καὶ καλοῦμεθα ὅλοι νὰ συμβάλουμε στὴ διάλυσί τους. Μόνο ὅταν φύγουν οἱ πάγοι αὐτοὶ θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ χαροῦμε ξανά τὴν γῆ ἐκείνη τὴν πραγματικὴ, τὴν ὁποία καλλιέργησαν ἀποστολικά ἄροτρα καὶ τὴν πότισε τὸ αἷμα Μαρτύρων καὶ ὁ ἰδρώτας Ὁσίων. Τότε μόνο ὁ νοητὸς ἥλιος θὰ θερμάνῃ τὴν ἑλληνικὴ γῆ καὶ ἀμέσως θὰ βλαστήσῃ, θὰ ἀνθίσῃ καὶ θὰ καρποφορήσῃ ὅπως καὶ ἄλλοτε, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος**

✘ “Ἄν εἶμαστε ὑπερήφανοι καὶ ἐγωϊστὲς, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ταπεινώσῃ, γιατί “ὑπερηφάνοις ἀντιτάσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν”.

✘ “Ὅταν προσευχόμεσθε καὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀκούει, ὑπάρχει λόγος· ἐμεῖς εἶμαστε οἱ αἴτιοι, ἐμεῖς τὸν ἐμποδίζουμε νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

† **Γέρων Εὐμένιος**

✘ Ὅταν ὁ ἄνθρωπος νικήσῃ τὸν ἑαυτό του, εἶναι ὁ μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας καὶ τροπαιοφόρος καὶ νικηφόρος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

✘ Ἡ καλύτερη προσευχὴ εἶναι ὅ,τι ἐσὺ ἐπινοεῖς ἐκείνη τὴν ὥρα. Δὲν εἶναι μόνο νὰ διαβάσουμε, γιατί πολλές φορές διαβάζουμε καὶ δὲν καταλαβαίνουμε. Ἐνῶ ὅταν ὁ ἴδιος βρῆς προσευχὴ, τότε καταλαβαίνει τί λές στὸν Θεό. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη δύναμι.

✘ Ὁ μέγας ἀγώνας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ μὴ πιστεῖ τὸν λογισμό του.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

376

ταν τό 291 μ.Χ. Ἐκείνη τή χρονιά εἶχε ἐπιστρέψει στή Θεσσαλονίκη, νικητής καί τροπαιοῦχος, ὁ εἰδωλάτρης βασιλιάς Μαξιμιανός, ὕστερα ἀπό πόλεμο μέ τούς Σκυῖτες. Ἐορταστική ἀτμόσφαιρα ἐπικρατοῦσε στήν πόλι, καί στό στάδιό της εἶχαν ὀργανωθεῖ ἀθλητικοί ἀγῶνες. Ὅλα ἦταν ἐπίσημα καί ἐπιβλητικά, διότι τούς ἀγῶνες αὐτούς θά τιμοῦσε μέ τήν παρουσία του καί ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Διοκλητιανός.

Τήν ἡμέρα πού ἀρχίζαν οἱ ἐορταστικές ἐκδηλώσεις τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐξουσίας, πλῆθος κόσμου κατέκλυσε τούς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ περισσότεροι κατευθύνοντο πρὸς τό εὐρύχωρο στάδιο, γιά νά ἐξασφαλίσουν μιά θέσι ἀπό νωρίς. Στήν προγραμματισμένη στιγμή, σάλπιγγες καί τύμπανα προειδοποίησαν γιά τόν ἐρχομό τοῦ αὐτοκράτορα.

Μπροστά πήγαινε ἡ φρουρά μέ ἀστραφτερές λόγχερες καί λαμπρές στολές. Ἀκολουθοῦσε ὁ αὐτοκράτορας πάνω σέ χρυσοστόλιστο ἄλογο. Τά πλήθη, πού δίψαγαν γιά θεάματα, χαίρετισαν τήν εἴσοδό του μέ χειροκροτήματα κι ἐκεῖνος ἀνταπέδωσε ὑψώνοντας τά χέρια του.

Τό πρόγραμμα ἀρχισε μέ μιά ἐκπληξι. Βγήκε στό στάδιο ἓνας ἄνθρωπος θηριώδης, μέ μυώδη χέρια καί πόδια καί θώρακα σάν κάστρο. Ἦταν ὁ Ἰακκουσμένος παλαιστής Λυαῖος, πού τόν εἶχε φέρει ὁ Μαξιμιανός ἀπό κάποια πόλι τῆς Σκυθίας. Ὁ Λυαῖος, ἐκτός ἀπό τό ἀθλητικό παράστημα καί τήν χαλύβδινη δύναμι, εἶχε καί ἄριστη ἐξάσκησι καί τεχνική στήν πάλη. Ἦταν ἀνίκητος σέ συγκρούσεις μέ ἀντιπάλους. Εἶχε ἐξοντώσει μέ τή σιδερένια δύναμί του πολλούς Ἰακκουστούς παλαιστές. Γι' αὐτό ὁ λαός τοῦ σταδίου, μόλις τόν εἶδε, τόν ὑποδέχθηκε μέ θαυμασμό καί μέ τήν ἰαχή: "Λυ-αῖ-ος, Λυ-αῖ-ος, Λυ-αῖ-ος".

Αὐτός μέ ἀργές καί ἐπιβλητικές κινήσεις, μέ βλέμμα ἄγριο καί ἀλαζονικό, προχώρησε καμαρωτός στό κέντρο τοῦ σταδίου καί ὑποκλίθηκε μπροστά στόν αὐτοκράτορα καί τούς ἐπισήμους. Ὑστερα ἀρχισε νά τρέχη γύρω γύρω, σάν μανιασμένος ταῦρος, φουσκώνοντας τά στήθη του καί ἐπιδεικνύοντας τά μολυβένια μπράτσα του. Κάποια στιγμή σταμάτησε καί φώναξε πρὸς τό πλῆθος:

- Ὑπάρχει κανένας Χριστιανός νά παλέψῃ μαζί μου. Ἐλάτε Χριστιανοί, στείλτε μου ἓναν δικό σας γιά νά δεῖτε τήν δύναμι τῶν θεῶν τοῦ αὐτοκράτορα πού ἐκπροσωπῶ... Μὴν κρύβεστε. Ζητεῖστε τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ σας, ἀφοῦ λέτε ὅτι πάντοτε σᾶς βοηθᾷ.

Πολλοί Χριστιανοί ἦταν μέσα στό στάδιο, ὁ φόβος ὅμως δέν τούς ἐπέτρεψε ν' ἀπαντήσουν στήν πρόκλησι τοῦ Λυαίου. Κι ἐνῶ ὁ γιγαντώσωμος παλαιστής ἐξακολουθοῦσε νά κερδίζει τίς ἐντυπώσεις, ἓνας νεαρός εἰκοσάχρονος θεατής ἔφυγε διακριτικά ἀπό τό στάδιο. Δέν ἦταν κάποιος τυχαῖος. Ὦνομαζόταν Νέστωρ, ἦταν Χριστιανός καί μαθητής τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πού βρισκόταν τότε στήν φυλακή, γιατί εἶχε ὁμολογήσει πίστι στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ νεαρός Νέστορας κατέφυγε στό κελλί τοῦ δασκάλου του καί τοῦ ἐξιστόρησε ὅσα συνέβαιναν στό στάδιο. Τοῦ μίλησε γιά τήν πρόκλησι τοῦ Λυαίου πρὸς τούς Χριστιανούς

καί τοῦ ἀνακοίνωσε τήν ἀπόφασί του νά παλαίψῃ, ζητώντας ταυτόχρονα τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου.

- Ὑπαγε καί τόν Λυαῖον θά νικήσης καί ὑπέρ Χριστοῦ θά μαρτυρήσης, τοῦ ἀπάντησε ὁ μεγαλομάρτυρας Δημήτριος γεμάτος συγκίνησι.

Ἐπειτα σφράγισε τό μέτωπο καί τά βλέφαρα τοῦ μαθητή του μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί τόν ἀποχαιρέτησε.

Σέ λίγο ὁ Νέστωρ γύρισε στό στάδιο. Πλησίασε τόν θηριώδη Λυαῖο καί τοῦ εἶπε:

- Λυαῖε, ζητᾶς Χριστιανό ἀντίπαλο. Δέχομαι νά σ' ἀντιμετωπίσω!

Γέλασε σαρκαστικά ὁ Λυαῖος καί τοῦ ἀπάντησε:

- Ἐγώ ζητῶ ἀντίπαλο νά παλαίψω ὄχι παιδάκι γιά νά παίξω.

Ὁ αὐτοκράτορας, βλέποντας τήν ἐπιμονή τοῦ Νέστορα, τόν κάλεσε κοντά του.

- Γιατί, νέε μου, δέν λυπᾶσαι τήν ζωή σου. Δέν ξέρεις ὅτι ὁ Λυαῖος εἶναι ἀνίκητος;

Καί ὁ Νέστορας τοῦ ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

- Ἐγώ βασιλιά, θέλω νά τιμηθῶ καί νά φανῶ καλύτερος ἀπό τόν Λυαῖο.

Ἐπειτα προχώρησε στόν στίβο καί πλησίασε τόν παλαιστή, πού τόν κοίταζε

εἰρωνικά. Πέταξε τόν χιτῶνα του καί φώναξε:

- Ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου βοήθει μοι.

Ἡ συγκλονιστική πάλη ἀρχίζει. Τό στάδιο σείεται ἀπό τό σύνθημα "Λυ-αῖ-ος, Λυ-αῖ-ος", ἐνῶ οἱ Χριστιανοί προσεύχονται. Ὁ Λυαῖος μουγκρίζει σάν θηρίο καί κάνει μερικές κινήσεις πού ξεσηκώνουν τίς ἐξέδρες. Ὁ νεαρός Νέστορας κινεῖται μέ ψυχραιμία καί ἐπιδεξιότητα. Στό στάδιο ἐπικρατεῖ σιγή. Ὁ ἄγνωστος καί ἄσημος νέος δέν εἶναι εὐκόη λεία. Δύναμι Θεοῦ χαλυβδώνει τά χέρια τοῦ Νέστορα. Κινεῖται μ' εὐλυγισία καί οἱ ὀρμητικές ἐπιθέσεις τοῦ Λυαίου πέφτουν στό κενό. Ξαφνικά, μέ μιά ἀστραπιαία κίνησι, ὁ Νέστορας χτυπᾷ τόν Λυαῖο θανάσιμα. Ὁ γίγαντας σωριάζεται. Μαζί του σωριάζεται ἡ ἀλαζονεία καί ἡ εἰδωλολατρία.

Ὁ Νέστορας εἶναι ὁ νικητής! Τά πλήθη ὅμως δέν ἐπευφημοῦν τόν θρίαμβό του. Οἱ εἰδωλολάτρες μανιασμένοι, ἀντί νά χειροκροτήσουν τόν νικητή, ζητοῦν τήν θανατική καταδίκη του. Σείεται τό στάδιο ἀπό μανία ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Νέστορα. Οἱ εἰδωλολάτρες, ταπεινωμένοι, ζητοῦν τήν ἐξόντωσί του.

Ὁ Διοκλητιανός, ὁ Μαξιμιανός, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, θρηνοῦν γιά τόν χαμό τοῦ ἐκλεκτοῦ τους παλαιστή. Καί κατηγοροῦν τόν Νέστορα ὅτι τόν ἐξόντωσε μέ μαγείες. Ἐκεῖνος ὅμως ὠμολογοῦσε:

- Ἐγώ, βασιλεῦ, δέν νίκησα μέ μαγείες τόν Λυαῖο, παρά μέ τήν δύναμι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ... Ἐξωργίσθηκε μέ τά λόγια του ὁ αὐτοκράτορας καί διέταξε τόν ἄρχοντα Μαρκιανό νά ὠδηγήσῃ τόν Νέστορα ἔξω ἀπό τήν Χρυσή Πύλη τῆς Θεσσαλονίκης καί νά τόν ἀποκεφαλίσῃ. Ἐτσι ἐπιβεβαιώθηκε ὁ προφητικός λόγος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου γιά τό μαρτύριο τοῦ μαθητή του.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμη του στίς 27 Ὀκτωβρίου, μιά ἡμέρα μετά τήν μνήμη τοῦ δασκάλου του Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

ὁ ΘΕΟΣ κάτι δίδει στόν καθένα μας

Ο Πατήρ Ἄνθιμος πατρίδα εἶχε τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, ὅπου καὶ ἐφημέρευε σάν ἐγγαμος Ἱερεὺς σέ ἐνορία. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς πρεσβυτέρας του, γύρω στὰ 1841, πῆγε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Ἡ πρώτη του μετάνοια ἦταν ἡ Ἱ. Μονὴ τῆς Σίμωνος Πέτρας, ὅπου ἐκάρη Μοναχός. Μετὰ, ὁμως, πού ἄρχισε νὰ κάνη τὸν διὰ Χριστὸν σαλό, νὰ κρύβη τὸν ἐσωτερικὸ του πλοῦτο, εἶχε κάνει μετάνοια καὶ ὄλον τὸν Ἄθωνα, γιατί συνέχεια γύριζε καὶ ἄλλοτε ἔμενε σέ σπηλιές, ἄλλοτε σέ κουφάλες δένδρων. Κατὰ καιροὺς ἐμφανιζόταν στὴν Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (τὸ Ρωσικὸ), γιατί ἐκεῖ καταλάβαινε τίς Ἀκολουθίες. Ἔμενε ἐκεῖ λίγες ἡμέρες καὶ μετὰ εξαφανιζόταν πάλι στόν Ἄθωνα, τελειῶς μόνος του, δύο ἢ τρεῖς μῆνες.

Μία ἀπὸ τίς μεγάλες του ἀρετές ἦταν καὶ τὸ χάρισμα πού εἶχε στό θέμα τῆς νηστείας· μπορούσε νὰ νηστεύη πολλές ἡμέρες. Κάποτε εἶχε πάει ἐξαντλημένος στόν Ἅγιο Παντελεήμονα πρὶν τὴν νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁ Διακονητὴς τοῦ ἐτοίμασε νὰ φάη. Ὁ Γέροντας ἄρχισε νὰ τρώη, ἐνῶ ὁ διακονητὴς μπαινοέβγαине, τὸν κοίταζε καὶ τὸν κατέκρινε:

- Πῶς μπορεῖ καὶ τρῶει τόσο πολὺ!

Ἔτσι συγχυσμενος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς ὁ Τραπεζάρης ἔφυγε γιὰ τὸ κελλί του. Ὁ Πατήρ Ἄνθιμος, ἀφοῦ τελείωσε τὸ φαγητό του, πῆγε νὰ τὸν βρῆ. Βλέποντάς τον ἔτσι ταραγμένο, τὸν λυπήθηκε καὶ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν αἰτία πού ἔτρωγε τόσο, ὥστε νὰ εἶναι προσεκτικὸς καὶ νὰ μὴν κατακρίνη.

- Μήπως ξέρεις, ἀδελφέ μου, τί θὰ πῆ ταπεινοφροσύνη; τὸν ρώτησε.

- Ὅχι δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Τραπεζάρης μὲ συστολή.

- Ἡ ταπεινοφροσύνη συνίσταται σέ τοῦτο: στό νὰ μὴν κατακρίνης κανέναν, ἀλλὰ νὰ λογιάζῃς τὸν ἑαυτό του χειρότερο ἀπ' ὅλους, τοῦ εἶπε ὁ Πατήρ Ἄνθιμος. Νά, μόλις τώρα πλανήθηκες καὶ μέ κατέκρινες, ἐπειδὴ ἔφαγα πολὺ. Ἄλλὰ δὲν ἤξερες πόσες ἡμέρες δὲν εἶχα φάει καθόλου. Θυμᾶσαι, πότε εἶχα ἔρθει ἐδῶ τελευταία φορά καὶ ἔφαγα;

- Θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ ἀδελφός. Ἐδῶ μαζί μας ἦσαν τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ καὶ ἔφαγες, ἀλλὰ ἀπὸ τότε δὲν σέ εἶδα.

- Ἐ, βλέπεις πόσες ἡμέρες δὲν ἔχω φάει; Ἐσύ ὁμως μέ κατέκρινες, ἐπειδὴ σήμερα ἔφαγα πολὺ. Ἀδελφέ μου, τὰ θεῖα χάρισματα εἶναι διάφορα. Στόν καθένα μας κάτι δίδεται ἀπὸ τὸν Θεό. Νά, σ' ἐμένα ὁ Θεός ἔδωσε τὴν δύναμι νὰ ὑποφέρω τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα. Μήπως θὰ μπορούσες νὰ βαστᾶς κι ἐσύ τόσο; Μπορεῖς νὰ ταπεινωθῆς, νὰ βγάλῃς τὸ ζωστικὸ, καὶ νὰ πᾶμε ὡς τὸ γειτονικὸ Μοναστήρι, καὶ μ' αὐτὰ τὰ ρούχα νὰ περάσῃς τὸν χειμῶνα στὴν κορυφὴ τοῦ Ἄθωνα; Ἄλλὰ κι ἐσύ, ὡς ψάλτης, πῶς ψάλλεις στόν Θεό; Οἱ σκέψεις σου βρίσκονται περισσότερο ἄλλου, στόν περισπασμό, παρά στόν Θεό. Ἄκουσε κι ἐμένα πῶς θὰ ψάλω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Πατήρ Ἄνθιμος σήκωσε τὰ χέρια του στόν οὐρανὸ καὶ μέ λυγμοὺς ἔψαλε **“Ἀλληλουῖα”**. Ὁ Τραπεζάρης τὰ ἔχασε καὶ ἐνοιωσε μεγάλη συντριβή. Ἔβαλε μετάνοια στόν Γέροντα Ἄνθιμο καὶ ζήτησε συγχώρησι, θαυμάζοντας τὴν προόρασί του.

Μία ἄλλη φορά, στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου, πού τελεῖται ὀλονύκτια ἀγρυπνία εἰς τιμὴν τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Πατήρ Ἄνθιμος, μόλις ἔφθασε στό Μοναστήρι, παρά λίγο νὰ ξεψυχῆσῃ. Ἐνας ἀδελφός πού τὸν εἶδε, τὸν ρώτησε τί τοῦ συμβαίνει:

- Αὐτὴ τὴ νύχτα βρισκόμουν κοντὰ στό Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, στὴν ἔρημο, καὶ προσευχόμουν ὀρθιος πάνω σέ μία πέτρα, ἀπάντησε ὁ Γέροντας. Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς εἶδα τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στό Μοναστήρι σας. Καθὼς ἤμουν γεμάτος χαρὰ, βιάστηκα νὰ ἔρθω, γιὰ νὰ τὴν βρῶ ἐδῶ, ὥστε νὰ σκεπᾶσῃ μέ τὸ μαφόριό Της. Ἄλλὰ, μόλις ξεκίνησα, ἕνα φιδὶ πετάχτηκε ἐπάνω μου καὶ μέ δάγκωσε δυνατὰ στό πόδι. Ἐννόησα ὁμως ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἐμπόδιο πού ἔπρεπε νὰ ξεπεράσω καὶ δὲν ἔδωσα σημασία στό δάγκωμα. Βιαζόμουν νὰ φθάσω στό Μοναστήρι σας.

Ο ἀδελφός κοίταξε τὸ πόδι του καὶ πράγματι τὸ δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ ἦταν σοβαρό. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Γέροντα γιὰ τὸν Θεὸ τὸν εἶχε κάνει πᾶ ἀναίσθητο στὰ σωματικὰ παθήματα.

Απο
το

γεροντικό

ΑΛΑΛΟΣ ΚΑΘ’ ΥΠΑΚΟΗΝ

Ἔνας νέος, εὐγενῆς καὶ πλοῦσιος, θέλησε ν’ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ. Ἐψαξε καὶ βρῆκε τὸν πιὸ αὐστηρὸ Γέροντα στὴν ἔρημο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν δεχθῆ στὴν ὑποταγὴ του.

- Θὰ μένης σ’ ἐκεῖνο τὸ κελλί καὶ δὲν θὰ μιλάς σέ κανέναν, τοῦ ὑπέδειξε ὁ Γέροντας.

Πέντε ὀλόκληρα χρόνια ἀγωνιζόταν ὁ νέος στό κελλί καὶ λέξι δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του. Οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, βλέποντας τὴν ὑπομονὴ του, τὸν σέβονταν καὶ τὸν τιμοῦσαν. Μία μέρα τὸν φώναξε ὁ Γέροντάς του καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά:

- Βλέπω πῶς, ὄχι μόνο δὲν ὠφελεῖσαι, παραμένοντας ἐδῶ, μά κινδυνεύεις νὰ χάσῃς τὴν ψυχὴ σου ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀδελφῶν. Θὰ πᾶς στὴν Αἴγυπτο, νὰ μένης σέ Κοινόβιο.

Ο καλὸς ὑποτακτικὸς ἔκλινε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ὑποταγὴ του. Ὁ Γέροντας τοῦ ἔδωσε καὶ μιά συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν Ἡγούμενο τοῦ Κοινοβίου, μά λησμόνησε νὰ τοῦ πῆ ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ μιλήσῃ ἐκεῖ πού θὰ πῆγαίε. Ἔτσι, ὁ νέος, τηρώντας πιστὰ τὴν πρώτη ἐντολὴ τοῦ Γέροντά του, δὲν ἔβγαλε μιὰ ἐκεῖ πού πῆγε. Ὅλοι τὸν πέρασαν γιὰ ἀλαλο. Ὁ Ἡγούμενος τοῦ Κοινοβίου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, τὸν ἔστειλε μιά μέρα, πού ἤξερε πῶς τὸ ποτάμι ἦταν πλημμυρισμένο, νὰ περάσῃ στὴν ἄλλη ὄχθη. **“Θὰ ἀναγκασθῆ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ πῆ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ”**, συλλογίσθηκε. Ἔστειλε κι ἄλλον ἀδελφὸ ξωπίσω του νὰ ἰδῆ τί θὰ κάνῃ.

Σὰν ἔφθασε στό ποτάμι ὁ νέος καὶ εἶδε πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Τότε ἕνας κροκόδειλος πλησίασε στὴν ὄχθη, ὁ νέος ἀνέβηκε στὴν πλάτη του καὶ τὸ θηρίο τὸν πέρασε ἀπέναντι.

Ἔκπληκτος ὁ ἀδελφός, πού τὸν παρακολουθοῦσε γύρισε πίσω καὶ διηγήθηκε ὅσα εἶχαν γίνει μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἀπὸ τότε ὄλοι οἱ ἀδελφοί εὐλαβοῦντο τὸν νέο σάν Ἅγιο.

Οταν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθανε ὁ καλὸς ὑποτακτικὸς, ὁ Ἡγούμενος ἔγραψε στόν Γέροντά του: **“Ἄν καὶ μᾶς ἔστειλες ἀνθρώπο ἀλαλο, ἐζήσε σάν Ἀγγελὸς ἀνάμεσά μας”**. Κι ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ὁ Γέροντας τοῦ ἀπήντησε ὅτι ὁ καλὸς ὑποτακτικὸς δὲν ἦταν καθόλου ἀλαλος, ἀλλὰ χάρι στὴν ἐντολὴ τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ εἶχε μείνει τόσα χρόνια ἀμίλητος!

Ένας ΑΣΚΗΤΗΣ στο ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο πατήρ Φιλάρετος ήταν ένα από τα εύσσμα άνθη που φύτρωσαν στα βράχια των Καρουλιών. Άσκητικότητας, ταπεινός και λιτοδίαιτος, κυκλοφορούσε πάντα ξυπόλυτος. Μιά μέρα ο π. Γερόντιος, θέλοντας να τον δοκιμάσει του είπε:

- Πάτερ Φιλάρετε, είσαι ύποκριτης. Μας δείχνεις ότι περπατάς ξυπόλυτος και με κουρελιασμένα ράσα, γιά να κάνης τόν ταπεινό!

- Γέροντα, απάντησε εείνος, είμαι ύποκριτης. "Όμως τί να κάνω γιά να θεραπευθώ;

- Νά βάλης παπούτσια και να σουλουπωθής.

- Αυτό θά κάνω, είπε ο π. Φιλάρετος, βάζοντας μετάνοια.

Πήγε άμέσως και βρήκε κάτι παμπάλαια παπούτσια και, μόλις έφθασε στην πόρτα του ήσυχαστηρίου, τά έβαλε και μπήκε! Αυτό έγινε με πολύ πόνο, γιατί, τόσα χρόνια ξυπόλυτος, τά πέλματά του είχαν πρησθεί και δέν χωρούσαν σέ παπούτσια. "Όμως ή ύπακοή και ή ταπεινοφροσύνη κάνουν θαύματα!

Κάποια ήμέρα πέρασε από εκεί ένας ρασοφόρος, που είπε πώς ήταν διάκονος. "Έβαλε στο μάτι τά παλαιά βιβλία του γέροντα Φιλάρετου και τά έκλεψε. Κατευθύνθηκε στή Δάφνη, μή γνωρίζοντας ότι στο τελωνείο γίνεται έλεγχος. Εκεί τόν σύνελαβαν και, γιά να γλιτώση, ισχυρίστηκε πώς του τά είχε πουλήσει ο πατήρ Φιλάρετος.

Οί αστυνομικοί άρχισαν τίς ανακρίσεις και τελικά, έχοντας πεισθεί από τόν κλέφτη, μήνυσαν τόν άγιο άσκητή. Οί πατέρες του έδωσαν μερικά ρουχαλάκια και είπαν σ' έναν γνωστό τους δικηγόρο να πάη να τόν βοηθήση. Του έδωσαν και λίγα χρήματα να πάη στή Θεσσαλονίκη να δικασθή. Πενήντα όκτώ όλόκληρα χρόνια είχε να βγή από τό "Άγιον Όρος. Πενήντα όκτώ χρόνια άσκητής στα Καρούλια, τρώγοντας μόνο λίγα χορταράκια και πίνοντας τό νεράκι του Θεού. Ο ευλογημένος αυτός άνθρωπος, που είχε φθάσει σέ πολύ μεγάλα μέτρα άρετής, πήγε και κάθισε στο έδωλο του κατηγορουμένου. Τόν φώναξε λοιπόν ο πρόεδρος του δικαστηρίου:

- Ο μοναχός Φιλάρετος;

- Εγώ είμαι, απάντησε σκύβοντας ταπεινά τό κεφάλι.

- Γιατί πούλησες αυτά τά βιβλία;

- Δέν τά πούλησα. Νά, πέρασε ο άδελφός και τά πήρε να τά διαβάση και ασφαλώς θά τά επέστρεφε. Εγώ αυτό πίστευα.

- Πρέπει να όρκισθής, πάτερ, είπε ο πρόεδρος. Αυτή είναι ή τάξι του δικαστηρίου.

- "Α, δέν όρκίζομαι, γιατί στο άγιο Ευάγγελο λέει "μή όμωςαι όλως".

- Μά πρέπει, πάτερ, να όρκισθής.

- Πώς όρκίζονται;

- Βάζοντας τήν παλάμη πάνω στο Ευάγγελο.

Ο π. Φιλάρετος τότε έβαλε τρεις στρωτές μετάνοιες μπροστά στο ιερό Ευάγγελο και τό άσπάσθηκε με εϋλάβεια λέγοντας:

- Άρκείσθε σ' αυτό;

- Όχι, πάτερ, είπε ο πρόεδρος, πρέπει να βάλης τό χέρι σου πάνω στο Ευάγγελο και να πής "όρκίζομαι..." κλπ. "Αν δέν όρκισθής, θά πās έννέα μήνες φυλακή.

- Νά πάω φυλακή χίλιες φορές! Εγώ αναμένω τήν αιώνια καταδίκη από τόν Θεό γιά τίς άμαρτίες μου και θά σκεφθώ τήν φυλάκισι των έννέα μηνών;

Πάρων ήταν και ο ψευτοδιάκονος, άτσαλάκωτος μέσα στα γυαλιστερά του ράσα. Είχε και έναν δικηγόρο, που είπε ένα σωρό ψεύδη:

- Πώς είναι δυνατόν, κύριοι δικαστάι, να κλέψη ο έκλεκτός αυτός κληρικός τά βιβλία αυτού του ρακένδυτου; Είναι δυνατόν; Μήπως τά είχε ανάγκη;

Τελικά, με τίς ψευδομαρτυρίες και τήν διαστρέβλωσι της αλήθειας, δικαιώθηκε ο κλέφτης και καταδικάσθηκε ο ένάρετος άσκητής. Βγήκε ή καταδικαστική απόφασι και τόν πήρε ο αστυνομικός να τόν οδήγηση στή φυλακή. Τότε, οί παρευρισκόμενοι έκαναν έρανο μεταξύ τους και μάζεψαν τό ποσό που χρειαζόταν γιά να άφεθή ο άσκητής ελεύθερος. Με άπλότητα ο πατήρ Φιλάρετος ευχαρίστησε τούς πάντες και επέστρεψε στα Καρούλια.

- Ευχαριστώ, πατέρες, έλεγε, εύχεσθε να λυτρωθώ και από τήν αιώνια φυλακή!

Μεταξύ άλλων ήταν ένθουσιασμένος με τόν δικηγόρο που του είχαν συστήσει γιά να τόν υπερασπισθή. "Έλεγε και ξανάλεγε έντυπωσιασμένος:

- Αυτός ο δικηγόρος έχει πνεύμα Θεού! Όπως ακριβώς έγιναν τά πράγματα, έτσι τά είπε.

- Γέροντα, του έλεγαν, ή δουλειά του είναι αυτή.

- Όχι, εϋλόγησον, πνεύμα Θεού είναι, επέμενε εκείνος.

Όταν τόν ρώτησαν πώς είδε τόν κόσμο, ύστερα από πενήντα όκτώ χρόνια που είχε να βγή από τό "Άγιον Όρος, ο καλός άνθρωπος απάντησε:

- Τί να σās πω, όλοι οί άνθρωποι έξω είναι πολύ καλοί. "Όλοι τρέχουν πέρα δώθε γιά τήν σωτηρία τους, εκτός από έμένα τόν ράθυμο, που κάθομαι σ' αυτά έδω τά βράχια και δέν εργάζομαι όπως είναι τό θέλημα του Θεού. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με